

Intervija ar Dzidru un Viesturu Šneideriem

Foto: Karīna Krieviņa

Jūs abi esat, ja tā var teikt, ticības veterāni jeb tādi kā draudzes vecaji, jo esat visilgāk šajā draudzē. Vai varat pastāstīt par to, kā dievkalpojumi Krusta draudzē notika agrāk, kā svinējāt svētkus?

Dzidra: „Dievkalpojumos koris dziedāja katru reizi. Kādreiz kāds solo, kāds duets.”

Vai Ziemassvētkos baznīcā bija eglīte?

Dzidra: „Jā, egle bija. Toreiz eglītes tā vienkārši nevarēja dabūt. Daudz palīdzēja Trīsvienības draudze, gādājot sev, piešķīra mums arī.”

Vai svētku dievkalpojumi tika kā īpaši kuplināti ar priekšnesumiem arī no citām draudzēm?

Dzidra: „Nedrīkstēja staigāt no vienas draudzes uz citu. Vajadzēja apmeklēt tikai vienu baznīcu. Es agrāk šeit nebiju. Krusta baznīcā esmu tikai no 1965. gada. 1966. gadā bija kāzas, tad sākām te apgrozīties.

Reizi mēnesī dievkalpojumā tika sniegti priekšnesumi. Ja notika lielāks svētku dievkalpojums, durvis arvien tika turētas vaļā, citādi nebija, kur tverties. Daudz cilvēku, stāvēja kājās. Koris katru svētdienu uzstājās ar trim dziesmām.,,

Viesturs: „Tad to sauca par liturģisko jeb dziesmoto dievkalpojumu. Dziedāja koris, spēlēja mandolīnu orķestris. Daļa bija no Ciānas, daļa no Pāvila baznīcas, metodistiem.”

Dzidra: „Koris svinēja Ziemassvētkus kopā pie kāda mājās. Sevišķi nāca pie mums. Dedzinājām eglīti. Kopā svinējām arī dzimšanas dienas.

Mamma (Agnese Pļavinska) sākumā gāja Lutera baznīcā, mācīja spēlēt mandolīnu. Reiz viņu pat izsauca uz partijas komiteju, lai uzzinātu, ka tie par bērniem, kas baznīcā spēlējuši. Jo bērni baznīcā nedrīkstēja iet. Svētdienas skolas nebija atļautas. Bet priekšnesumos divi puīši-Šindeļu Raimonds un Maigonis bija spēlējuši mandolīnas. Tolaik kā mūzikas instruments tā bija ļoti populāra, tādēļ tika spēlēta daudzās baznīcās, tagad - vairs nav modē.”

Bet Krusta draudzē bija „Uguntiņa”- bērnu, vēlāk jauniešu ansamblis?

Dzidra: „Jā, kā tas sākās... Aizbraucām uz eglīti Vaiņodē. Modra, Gunta un Linda skaitīja dzeju. Bērni baznīcā tā ar dzeju uzstājās pirmo reizi. Mācītājam Aivaram Beimanim ļoti

patika. Viņš mudināja, lai mācās dziedāt arī dziesmas. Tad arvien marta beigās braucām pie viņa uz dzimšanas dienu. Un Beimanis sāka pulcināt jauniešus. Brauca arī jaunieši no Rīgas Jēzus draudzes.”

Tā tad Beimanis bija pirmais, kas rosināja to, ka jauniešiem jānāk kopā, jākalpo dievkalpojumos ar priekšnesumiem?

Dzidra: „Jā, un mamma to uzņēmās- sāka meklēt un mācīt dziesmas. Kā mamma tās notis sagādāja! Tagad padomājot: tādu darbu! 2 - 3 dziesmu grāmatas tikai bija. Tādēļ viņa rakstīja katram dziedātājam notis, caur koppelīru - visam korim! Pat atsevišķi pēc balsīm! Bija tāda Milda Gaile. Atceros: ja tenors vai bass nedziedāja pareizi, tad viņa dziedāja tiem līdzi. Viņai tas izdevās. Dažreiz mamma rakstīja notis, Milda - vārdus. Arī „Uguniņas” dziesmām. Dziedāja Gunta, Linda, Ilmāra (Krieviņa) abi bērni, Ārija (Vīksnas) abas meitas, Tālis, Daina, vēlāk vēl citi.”

No tā laika ir saglabājies ļoti daudz skaistu, rūpīgi rakstītu apsveikumu kartiņu- gan dzimšanas dienās, gan Ziemassvētkos.

Dzidra: „Rakstīt kartiņas bija tradīcija. Lielākoties to darīja Zellīte (Zelle- draudzes priekšniece). Ļoti skaists kaligrāfisks rokraksts bija Zellītim (Zellim). Tika piemeklētas dzejas rindas. Vēl bija tradīcija lielajiem strādniekiem, kas gada laikā strādājuši dažādus darbus - gan berzuši un krāsojuši jumtu, gan citus baznīcas uzturēšanas darbus, uzdāvināt pa cimdu vai zeķu pārim.”

Viestur, kāds ir Tavs novēlējums vai atziņa tiem, kas lasīs šo avīzīti gada nogalē?

Viesturs: “Palikt Dieva aizsardzības zonā un neaizmirst par to, cik ļoti mēs esam atkarīgi no Dieva žēlastības! Tā ir mūsu atbildība par ģimeni un visu pārējo. Tas ir jāuztver ļoti nopietni.”

Intervēja Karīna Krieviņa

Viesturam un Dzidrai šogad 45 gadu kāzu jubileja. Sirsnīgi apsveicam!

